

Unski Biser

by [Radmila Solesa-Cetic](#) on Tuesday, May 17, 2011 at 2:28pm

Voljela sam, sine, kad god si svirao Bajagine Drugove da uveselis nas i nase prijatelje, ruke daci, kapke spustiti i preletjeti po svim kontinentima u trepavice skupljajući sve moje drugove. Cesto ih nalazila i izvan kontinenata, i kod tebe ih dosta ima. Biseri rasuti i po nebu.

Osmijeh mi se kacio za svaki pronadjeni biser, pricala ti, o njima poslije; nekad i upadala izmedju strofa. Pricala ti najviše o prijateljima iz mladosti i djetinjstva, prijateljima iz grada koji se ko dlanovi u molitvi okrenuti nebu priljubio uz Unu, radjajući bisere vijekovima. Unske bisere.

Na njen Dan mi dodjosmo do nasih sedam i po mjeseci. Ne mogu a da ne mislim o tebi kao Unskom Biseru, ne mogu a da ne vidim tvoje odusevljenje njome, ushicenje ljepotom. Ne mogu a da ne mislim da je i ovo neki znak. Znas da ti od znaka do znaka preživljavam.

Ne mogu a da ne tumacim i Senadovu posljednju tacku, poslije trinaest godina traganja, prikupljanja, provjeranja, skeniranja i programiranja, na porodicno stablo Cetica kao neki znak. Ne trebam ti pricati detalje. Godinama smo ga cekali, vecera se hladila, oprastali. On sa svojim Ceticima. Ja ga zezala, ima Cetica i ovdje. Ti i Sandro ga s ljubavlju (i puno strpljenja) slusali, pomagali, trazili rjesenja. Ne trebam ti pricati kako mu je, u ovih sedam i po mjeseci, dok je k'o hrcak po kuci skupljao tvoje slike, radove, pjesme i nosio ih u radnu sobu, ljubomorno i s ljubavlju, tuzno i ponosno, bilo. Ne trebam ti pricati kako je bilo u onom trenutku kad je na najmladjem listicu nase grane crticu poslije godine rodjena trebalo dodati.

Ali, sine, izdrazao, Sandro mu pomogao pred kraj dosta. Ja ponosna na svoje Cetice, sve na stablu, a najviše na ove ovdje.

Senadu rekla da su i ulovljene mladice i Zlatne Udice, i napisane knjige, i Novembarske nagrade nista u odnosu na ovo. Emir tetke Feze, biser iz Svedske, tatin brat po ocu, moj po dusi, ponosan, prvi, rece da je to digitalni muzej Cetica.

A meni, sine, drago da u tom muzeju ima posebna soba, najveca i najljepša soba, s tvojim imenom. Moze svijet cijeli, uz kafu i osmijeh, do tebe navratiti. Mogu se svi biseri nasi u mome biseru ogledati.

A mogu i ja, kad god, do tebe svratiti. Sumnju da si mi samo san odagnati...

P.S.

Mojim biserima, po svijetu i vasioni razasutim – Bujrum!

<http://familycetic.net/>